

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: DEN FRELSENDE TRO

✠ DEN SOM TROR PÅ SØNNEN

✠ REISEBREV FRA SØR-AMERIKA

✠ LYTTET DU TIL MUSIKK?

«Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.»

Joh 3:36

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid

mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian

mob: 907 77 312

mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn

Bilder: Pixabay (s. 2, 12, 19, 28, 32), Adobe Stock (s. 1, 7,
9), Freepik|macrovector (s. 21), Freepik | juicyfish (s. 12)

Trykkeri: ETN Grafisk

ISSN: 2387-5275

Årgang: 60

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble grunnlagt
i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske
forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift
og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL
støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk
litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver også Bibelskolen på Fossnes i
Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Bibelskolen på Fossnes

Valberggrenda 13B,

3160 Stokke

bibelskolen@nll.no

tlf: 33 33 89 00

www.fossnes.no

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Formann NLL

Fredrik Thorbjørnsen

mob: 905 95 749

mail: formann@nll.no

Sekretær NLL

Martin Fjære

mob: 979 89 427

mail: sekretar@nll.no

NLL kontor

mail: kontor@nll.no

www.nll.no

INNHold *januar*

Leder: Den frelsende tro Av Finn-Widar Knutzen	3
Den som tror på Sønnen, har evig liv Av Øivind Andersen	4
Den frelsende tro - ikke valg eller viljessak Av Olav Valen-Sendstad	10
Bønn ut fra Heb 3:8	12
Reisebrev fra Sør-Amerika Av Ingar Gangås	13
Søk sannhet! Av Fredrik Thorbjørnsen	19
Lytter du til musikk? Av Martin Fjære	21
Til ransaking og ettertanke Av Ragnar Opstad	23
Josva 7 Av Martin Fjære	26
Leirer	29
Arrangementer 2024	30
Møtekalender	31
Alt som ikke er av tro, er synd Av Hans Erik Nissen	32

Den frelsende tro

Det er ikke slik at alle mennesker blir frelst til slutt. Det er heller ikke slik at enhver er salig i sin tro.

Spørsmålet er om du eier den frelsende tro.

Dette er den dype, den sanne og ekskluderende sannhet: bare de med den frelsende tro blir frelst.

Å nå hjem til saligheten, det fullkomne Guds rike – å bli frikjent i dommen og kunne gå inn i herligheten, vil bare de oppleve som har den frelsende tro.

Tross dåpens herlige løfte, er det ikke slik at den som engang er døpt, har himmelbilletten i orden. Heller ikke de som går til nattverd, ender automatisk i himmelen.

Spørsmålet er om du eier den frelsende tro.

Noen synes å anta eller håpe at det å gå på bedehuset er det samme som å eie den levende tro. Andre legger vekt på det personlige valget, og det synes som om de mener at det å gjøre det rette valget, å velge Jesus, er det samme som å eie den levende tro. Atter andre tenker at dersom de i tilstrekkelig grad oppfører seg kristelig, har de den frelsende tro og lever i samfunn med Frelseren. I tillegg til dette finnes det visst også mange andre trøstegrunner og argumenter, som mennesker synes taler til deres fordel med tanke på dommens dag.

Til tross for at det er bra både å høre Guds ord i de troendes forsamling, velge Jesus og innrette livet etter Guds ord, er ikke dette det

samme som å eie den levende, frelsende tro. Jesus sier selv at til og med mange som har profetert, drevet ut onde ånder, gjort mange kraftige gjerninger i hans navn, har han aldri kjent. De blir stående utenfor himmelporten for evig (se Matt 7:22-23).

Det er derfor avgjørende viktig for den enkelte av oss at vi forstår dette med den levende tro. Enda viktigere er det å eie denne tro! Har du den levende tro? Er du i sannhet en kristen, eller er du bare en navnekristen – en som har navn av at du lever, men er død? (Se Åp 3:1)

Spørsmålet er om du eier den frelsende tro.

Ut fra disse overveielsene har vi i dette nummeret av «Lov og Evangelium» noen artikler som vi håper kan være til hjelp og avklaring. De to hovedartiklene om temaet er hentet fra et par gamle, men meget gode bøker. Disse er dermed også varmt anbefalt til videre lesing. Der kan en lese seg inn i ordet om Jesus og til den frelsende tro.

Vårt misjonsarbeid i Sør-Amerika er også viet en god del plass i bladet. Misjon blant folkeslagene er noe som følger evangeliet. Der den frelsende tro tenkes i hjertet, tenkes også misjonstrangen – enda flere må få høre om Jesus. Ja, ordet om Ham må ut til de ytterste endene av jorden. For han som døde for meg, han døde for alle!

«For så har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16)

DEN SOM TROR PÅ SØNNEN, HAR EVIG LIV

Av Øivind Andersen

HVEM TROR DU PÅ?

Om en spør: Hva er betingelsen for å bli frelst og hva skal det til fra vår side for å få del i det Jesus har gjort for oss? Da svarer de fleste øyeblikkelig: Det er naturligvis troen!

Teoretisk er dette svar riktig nok, og allikevel er det meget ofte galt praktisk. Det ser en ikke minst hos mange ærlige, kjempende sjeler som ikke har noe høyere ønske her i verden enn å få tro sine synders forlatelse og bli visse på at de er Guds barn. De sukker og klager: Bare jeg kunne tro! Men hvor skal jeg hen, når jeg ikke kan få det til å tro? Gud sier jeg skal tro, men det er jo nettopp det som er umulig for meg. Jeg kunne like gjerne prøve å gå til månen som å få det til å tro. Og Gud sier i sitt ord at uten tro er det umulig å tekkes ham! Hvordan skal jeg da noensinne kunne bli viss på at jeg har del i Guds nåde, når det er så totalt umulig for meg å tro?

Er du så helt sikker på at du har oppfattet Guds ord om troen rett? Enn om du – midt i det at du teoretisk har rett i at mennesket får del i Jesu fullbrakte verk ved tro – allikevel tar grundig feil?

HVA SIER GUDS ORD?

Her er det intet annet å gjøre enn å gå til Guds eget ord og la det kaste lys over saken. Ser vi nærmere til, oppdager vi at Guds ord aldri sier det er troen i og for seg som frelser et menneske. Det er ikke troen det legges vekt på, unntatt slike steder hvor den fremheves for å betegne motsetningen til egenrettferdigheten, som f.eks. Romerne 9:30-33; 10:1-3 m.fl. Det ser vi best ved å ta for oss noen av de grunnleggende Guds ord som forteller oss om hvordan et menneske får del

i frelsen: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3:16)

«Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.» (Joh 3:36)

«For Skriften sier: Hver den som tror på ham, skal ikke bli til skamme. Her er ikke forskjell på jøde og greker. Alle har de samme Herre som er rik nok for alle som påkaller ham. For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Rom 10:11-13)

Hva er det grunnleggende i disse ord, og i mange andre ord vi kunne nevne?

IKKE TROEN I OG FOR SEG

Det er ikke troen i og for seg, men troen på Jesus!

Her er vi ved selve hemmeligheten: Det er ikke det at mennesket tror, det kommer an på, men det er hva det tror på. Eller for å si det enda tydeligere: det er hvem det tror på!

Troen har aldeles ingen betydning etter hva den er i seg selv; den har ene og alene betydning etter hva den tilegner seg og griper. Det kommer an på hva den grunner seg på!

I de ord fra Gud som vi siterte ovenfor, og i mange andre, møter vi Guds egen karakteristikk av en kristen. Og den lyder i all sin enkelhet: Den som tror på Jesus!

Når du spør:

- Når er jeg en kristen? Da svarer Gud:

- Når du tror på Jesus! Og når du spør:
- Hvordan blir jeg en kristen? svarer han:
- Ved å tro på Jesus!

Et enkelt og vidunderlig svar! Og et svar som åpner veien for alle hjelpeløse og fortapte sjeler.

Mange ser ikke dette. De sier:

- Jeg må da ha tro! Troen er jo en betingelse for frelse. Skriften sier derimot:
- Troen på Jesus er betingelsen for å bli frelst.

Forstår du forskjellen? I det første tilfelle er ens sinn rettet på troen, i det annet på Jesus! Og det er en meget vesentlig forskjell. Ja, så forskjellige er disse to slags innstillinger til troen som natt fra dag, mørke fra lys, død fra liv!

BARE VED TROEN PÅ JESUS

Det er så mange slags tro blant menneskene. Som vi senere skal se, er det simpelthen umulig å leve uten å tro. I alt som hører livet til må menneskene tro noe og tro på noe. Og det er som det skal være. Men det alvorlige er at blant dem som bekjenner seg som kristne, er det også mange slags tro. Eller for å si det mer nøyaktig, det er mange slags tro som utgir seg for å være frelsende tro. Det er ikke som det skal være, men et uttrykk for at mange lever i selvbedrag og sier seg å være kristne uten å være det. For det er bare én tro som frelser et menneske – troen på Jesus.

Når vi taler om hvordan et menneske får del i frelsen, har det derfor så lite å si om han tror. Alt beror på hvem han tror på, om han tror på Jesus slik Guds ord mener når han taler om den som tror på ham. Og vår oppgave blir da å se nærmere på hva det ligger i dette å tro på Jesus.

Før vi går over til det, har det imidlertid sin store betydning å se litt på troen i sin alminnelighet. Det hjelper oss til desto

klarere å se hva den frelsende tro er. Og vi stanser derfor først for spørsmålet:

HVA DET VIL SI Å TRO?

Jeg mener ikke å kunne gi noen definisjon av troen, det vil si i en enkelt kort setning si alt som er å si om den. Om du spør «hva vil det si å leve», er det ikke noe menneske som i en enkelt kort setning kan svare på det og dermed ha sagt alt om det å leve. Livet lar seg ikke definere, dertil er det altfor rikt og mangfoldig. Slik er det også med troen.

Allikevel har det sin store betydning å stille spørsmålet, og prøve å se litt på hva tro egentlig er. Det bringer oss til å tenke over mange enkle kjensgjerninger i det daglige liv som i høy grad hjelper oss til å få lys over den frelsende tro.

Hva tro er, kan vi best ane ved å prøve å tenke oss et menneske som ikke tror på noen ting. Tenk deg for eksempel en bonde som ikke lenger tror det nytter å så. Han kommer heller ikke til å så. Eller tenk deg en fisker som ikke tror det nytter å fiske. Han kommer ikke til å fiske.

Bakom alt det et menneske er og gjør, ligger det tro. Uten tro kan et menneske overhodet ikke være eller gjøre noen ting!

KJENSGJERNINGER ELLER TRO

Her kommer vi til noe meget viktig – det som også er grunnen til at vi tar dette spørsmål opp: Mange mennesker mener det er kjensgjerningene som bestemmer vårt liv her i verden. Da hadde det ikke vært noen sak! Og da hadde verden sett annerledes ut enn den gjør i dag! Nei, det er nok ikke kjensgjerningene, men det vi tror om dem og hvordan vi tror på dem, som bestemmer vårt liv. Bare tenk etter, så skal du snart bli klar over det!

En dag kom en dame på en jernbanestasjon og spurte en stasjonsbetjent når toget skulle gå. Stasjonsbetjenten oppgav henne klokkeslettet, men damen trodde det ikke. Av en eller annen grunn hadde hun satt seg i hodet et annet klokkeslett, og – kom for sent til toget! Hun fikk kjensgjerningen klart for seg, men den bestemte ikke hennes handling, fordi hun ikke trodde på den. Det som bestemte hennes handling, var det hun trodde om togets avgang.

En gårdbruker sier til gårdsgutten sin:

- Gjør det og det for meg!

Gårdsgutten går hen og gjør det han tror gårdbrukeren har ment. En stund etterpå kommer gårdbrukeren og skal se på det gutten har gjort.

- Men hva i all verden er det du har stelt til? sier han, - det var ikke det jeg bad deg om å gjøre!

- Jeg trodde det var slik, svarer gutten.

Her ser vi det samme igjen. Det var ikke det gårdbrukeren sa – altså kjensgjerningen – som bestemte det gutten gjorde, men det var det gutten trodde han sa. Og slik er det i alle ting. Det vi tror, og det vi tror på, er det som bestemmer vårt liv og våre handlinger.

DEN TRO SOM FRELSE

Som vi har sett, karakteriserer Guds ord den frelsende tro med disse ordene: Den som tror på Jesus.

Hva menes egentlig med det?

Det vil vi prøve å svare på ved å se på den frelsende tro fra et dobbelt synspunkt – et positivt og et negativt. Det vil si: Vi vil prøve å se både hva troen er, og hva den ikke er.

HVA TROEN PÅ JESUS ER

Den beste måten å få lys over det på, er å stanse for hva Guds ord sier om troen der det ikke kaller det tro. Hele Skriften er full av

slike ord. De taler om troen og sier hva den består av, uten at ordet tro er brukt.

Særlig er det én slags mennesker jeg vil råde til å stanse for slike ord: de som kjemper for å tro, men ikke kan få det til! Hvor det ville løse mange floker og skape og nære troen i deres hjerter om de gjorde det! For – som vi senere kommer tilbake til – troen kommer av at man hører (Rom 10:17).

Vi vil da først se på et par karakteristiske ord fra Det gamle testamente, og deretter på noen fra Det nye testamente, spesielt fra Jesu egne taler.

SALME 37:40

I Salme 37:40 leser vi: «Og Herren hjelper dem og redder dem. Han frir dem fra de onde og frelser dem, for de tar sin tilflukt til ham.»

Her møter vi et tredobbelt løfte: om hjelp, berging og frelse fra Herren. Det er løfter om alt vi trenger! Hva skal det til fra vår side, for at Herren kan få oppfylte disse løfter på oss?

- Tro, svarer du. Rett nok! Men ser du hva troen kalles her?

Når et menneske er i nød, er det alltid et brennende spørsmål:

- Er jeg slik at Herren kan høre min bønn og ta seg av meg nå? Det begynner så snart et menneske er vakt. Da ser han på seg selv og spør:

- Har jeg tro til å bli frelst? Og senere – i kristenlivet – blir samme spørsmål aktuelt like ofte som en kommer i nød:

- Har jeg tro for å bli hjulpet nå?

I sykdom, i motgang, i sjelenød, i timelige bekymringer, alltid når noe står på, dukker dette spørsmålet opp:

- Er jeg slik at Herren kan ta seg av meg nå? Den som ser sant på seg selv, kan aldri komme lenger enn til å måtte svare nei på

disse spørsmål. Det kan ha mange uttrykk dette nei, og svært ofte har det dette uttrykk:

- Jeg har ikke den rette tro for å bli hjulpet. Mer enn én gang har folk i stor nød sagt:

- Jeg tviler ikke på at Herren kan hjelpe (frelse) meg, og i grunnen tviler jeg ikke heller på at han vil, hvis jeg bare hadde hatt ro for å bli hjulpet (frelst).

Men da er en jo like langt fra hjelpen! For det er dette «å ha tro for» som en mangler!

Da er det godt å stanse for hva det er Herren ser etter hos oss! Det er hva han mener det skal til fra vår side, det kommer an på. Og hva er det? Jo, det er at vi tar vår tilflukt til Jesus. Han hjelper, redder og frelser, fordi de har tatt sin tilflukt til ham!

TILFLUKT TIL JESUS

Å ta sin tilflukt til Jesus, det er frelsende tro!

Det kan være med deg og din tilstand hvordan det være vil, tar du din tilflukt til Jesus slik han har åpenbart seg i Ordet, da tror du på ham!

Og dette forstår du, ikke sant? Om det er uklart for deg med alle ting, ikke skjønner du stort av Guds ord, ikke kan du gjøre rede for verken rettferdiggjørelse eller helliggjørelse, ikke forstår du noe av troen, og ikke vet du om du er rett omvendt heller, én ting skjønner du allikevel: Den som tar sin tilflukt til Jesus, blir frelst og hjulpet. Og det kan du gjøre, om du slett ikke «får det til å tro».

Så urimelig det enn lyder, så er det Guds ord: Den som ikke får det til å tro, men allikevel – og kanskje nettopp derfor – tar sin tilflukt til Jesus, han tror!

For troen er ikke noe du «skal få til». Det er godt når du ikke får det til, for så har du ikke den å stole på. Du har Jesus å fly til og stole på!

Noe annet ser ikke Gud etter. Og det som er nok for Gud, kan vel også være nok for deg! Hvor ofte har jeg ikke trang til å bekjenne til min Herre og Frelses ære: Så ofte når jeg var i nød og slett ikke hadde tro for å bli hjulpet, ble jeg hjulpet allikevel, fordi jeg i all min hjelpeløshet fikk ta min tilflukt til ham!

Kaster ikke dette et klart og enkelt lys over troen?

FLERE ORD OM TROEN

Går vi så videre og ser på andre ord stadfester de alle sammen

det vi allerede har sagt.

Slik leser vi f. eks. i Salme 91: «For han henger fast ved meg, og jeg vil redde ham. Jeg vil sette ham trygt på et høyt sted, for han kjenner mitt navn. Han skal påkalle meg, og jeg vil svare ham. Jeg er med ham i nøden, jeg vil fri ham ut og ære ham.» (vers 14 og 15).

Atter sterke løfter fra Herren om hjelp og utfrielse! Og hva er betingelsen fra vår side på at han kan oppfylle dem på oss? Jo, at vi henger fast ved ham og påkaller ham.

Å henge fast ved Herren og å påkalle ham,

det er frelsende tro! Det stemmer med et ord vi har nevnt tidligere: «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Rom 10:13) Det sies uten innskrenkning. Hvem en enn er, hva en enn har gjort, hvordan en enn måtte ha det, påkaller en så sant Jesus, slik han har åpenbart seg i Ordet, så blir en frelst! Den som påkaller ham, har en frelsende tro.

I Jesu egen forkynnelse, mens han var her på jorden, møter vi det samme:

«Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hungre. Og den som tror på meg, skal aldri noen gang tørste.» (Joh 6:35, sml. Matt 11:28).

Her bruker Jesus ordene 'Den som kommer til meg' og 'den som tror på meg' i en og samme betydning. Hvor sier ikke det oss klart og enkelt, at troen er å ta sin tilflukt til Jesus! En må uvilkårlig minnes Hans Nielsen Hauges kjente og treffende ord:

«DET Å TRO PÅ JESUS OG DET Å KOMME TIL JESUS MED SIN SYND, ER DEN ENE OG SAMME TING.»

I Joh 1:12 leser vi: «Alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.»

Her sies at det å ta imot Jesus og det å tro på hans navn, er én og samme ting.

Slik kunne vi nevne flere ord, men dette får være nok.

HJERTES RETTETHET

Vi vil nå prøve å sammenfatte det vi har sett, og spørre: Hva er det grunnleggende i alle disse ord, og i mange andre som vi kunne ha nevnt? For det å ta sin tilflukt til Jesus, det å påkalle hans navn, det å henge fast ved ham, det grunner seg alt sammen på én og samme kjensgjerning. Hvilken? Jo, at hjertet er blitt rettet på Jesus! Den frelsende tro er med

andre ord et umiddelbart forhold mellom Jesus og den troende, formidlet ved Guds løfter. Nettopp slik er det da også uttrykt i ordet vi siterte fra Salme 91: «Han henger fast ved meg!»

HVA MED LYDIGHETEN?

Man har stundom definert den frelsende tro som tillit og lydighet. Men det kan bli en farlig definisjon, fordi man da blander sammen troen og troens virkning. Troen virker lydighet, men den er tillit. Og vi skal ikke blande det sammen, for da kommer vi straks i skade for å føre ærlige og kjempende sjeler i trelldom.

Straks de hører at troen er tillit og lydighet, tenker de: Ja, det var det jeg tenkte at jeg måtte være lydig for å eie den frelsende tro, men nå er det nettopp det jeg ikke klarer å være. Uten at de skjønner det selv, gjør de troens virkning til troens betingelse. Og det gjør alle Guds løfter til intet for deres hjerter. Derfor skal det stå fast så enkelt og klart som det er etter Guds ord, at troen er hjertets fortrøstning og rettethet på Jesus som vår stedfortreder og forsoner.

Mot dette kan man innvende og si: Jamen, det står jo tale om troens lydighet i Romerne 1:5. Det viser da vel at troen er lydighet? Nei, det er en misforståelse av Romerne 1:5. Med troens lydighet tales det ikke om at troen er lydighet, men om den lydighet som består i å tro. Og det er noe helt annet. Meningen med ordet er at apostelen hadde kall fra Gud til – gjennom forkynnelsen av evangeliet – å virke at hedningene tar imot Jesus. Troens lydighet er uttrykk for selve den ting å ta imot frelsen.

Nettopp det vi har sett om troen, er det som karakteriserer en kristen. Kommer han i nød, ber han til Jesus. Og han gjør det ikke fordi han skal det eller tenker det. Nei, før han har tenkt på det, før bønnen ennå er

formet i ord, kjenner han hvordan hjertet begynner å rope til Jesus. Hva er det? Det er tro! Kommer han i syndenød er det på samme måte: hjertet lengter etter Jesus og det han har fullbrakt. Er han glad, kjenner han hvordan hjertet begynner å takke Jesus. Og slik kunne vi nevne i det uendelige. Alt dette viser hvordan hjertet er rettet på Jesus. Og det er den frelsende tro!

INGEN TRØST I EGEN TRO

Hvis en kristen begynner å se inn i seg selv for å finne troen i sitt hjerte, blir han nedslått og mismodig, for da ser han bare seg selv. Det karakteristiske for den som tror, er at han aldri kan finne noen trøst i sin egen tro. Men straks han får vende blikket mot Kristus og det Guds har gitt oss i ham, fatter han mot og blir frimodig.

Jeg hørte en gang et foredrag der foredragsholderen kom inn på solstrålene. Han sa:

- Vi vet at det er solstrålene som formidler solens lys og dens kraft til vår jord. Uten dem ville jorden ligge i mørke og være uten noen form for energi. Men det har ennå aldri lyktes for noen vitenskapsmann å se en solstråle. Gjør man dem til undersøkelsesobjekt er det som om de ikke eksisterer. Og allikevel vet enhver vitenskapsmann at det er de som formidler solens lys og kraft til oss.

En tid etter kom jeg uvilkarlig til å tenke: Det er et fortreffelig bilde på troen. Vi vet at uten tro blir et menneske uten del i Jesu fullbrakte verk. Det er ved troen vi eier ham og det han har gjort for oss. Men allikevel er det umulig for en kristen å se sin egen tro. Gjør han den til gjenstand for undersøkelse er den

som om den ikke eksisterte. Christian Sriver har uttrykt det så:

«Med troen hos den troende har det seg slik, at den er sterkest nettopp da når den troende selv synes han ikke kan tro, men må klynge seg til Ordet.»

Ja, slik er det - for troen består i det å ha fått sitt hjerte rettet på Jesus. Den som er blitt avhengig av Jesus og hans fullbrakte verk har den frelsende tro!

Fra «Livets Brød»,
Lunde forlag 1984,
Mellomtitler ved red.

Fortsettelsen «Hva den
frelsende tro ikke er» følger i
et senere nummer.

DEN FRELSENDE TRO – IKKE VALG ELLER VILJESSAK

Av Olav Valen-Sendstad

Det har vært adskillig diskusjon om hvorvidt denne frelsende tro i evangeliet er en viljessak, et valg, en fri selvbestemmelse osv. Vi har før skrevet og talt til advarsel mot å mene det. For gjør en denne frelsende tro til en viljessak og et valg, da gjør en selve troen til en moralsk, etisk gjerning – en gjør troen til en type lovgjerning, som om en ville si: Gud gjør nesten alt – men du gjør det å tro. Da blir ikke bare samvittigheten uten trøst, men da blir også Guds ord gjort til intet. For når apostelen sier: «For vi er overbevist om at mennesket blir rettfærdiggjort ved tro, uten lovgjærninger» (Rom 3:28) – da er det jo soleklart at han i frelsen setter troen i motsetning til alt hva vi gjør, selv om troen og gjærningene i kristenlivet ikke er motsatte.

DEN FRELSENDE TRO OG DEN FRELSTE TRO
Hvis ikke vi her følger Guds ord og holder den frelsende tro vel adskilt fra den frelste tro, så kan resultatet bare bli sjeleforderv. Den frelste tro er full av vilje, av gjærninger, av valg, av selvbestemmelse osv. Men den frelsende tro frelser ganske og aldeles uten alt slikt.

Den frelsende tro, som gir oss barnekår i himmelen, syndenes forlatelse og evig liv, det er en hjertetro, en tillit, en fortrøstning alene til Guds ord og løfter. Det er tillit til den store sjelelege. Det er fortrøstning til all barmhjertighets kilde.

SYK ELLER DØDSSYK

Noen vil vel si at en pasient som er syk, må jo også velge å la seg behandle av legen. – Akk, det er ikke alle bilder som blir rett anvendt.

Det er sant: når du er syk, kan du velge enten

du vil la deg behandle eller ei. Men når du er dødssyk, og ingen operasjoner hjelper – velger du da lege? Da lar du sannelig alle leger fare. – Og nettopp slik er det å være synder for Gud: så lenge en kjenner seg litt syk, kan en kanskje prøve å velge. Men når en ser en er dødssyk, skilt fra Gud, fortvilet over sin stilling, når en ikke øyner noen utvei lenger, når en har prøvd Gud på alle tenkelige måter med alle tenkelige valg – hva da? Når en er så blind at en ikke skjønner noe av Jesus, ikke skjønner noe av evangeliet, ikke aner noe om flere utveier?

Å, min sjel – da velger ikke du legen, men legen velger deg. Da velger han å komme til ditt syke og trette hjerte, da velger han å gyte balsam i dine sår, da rekker han deg Ordet, da lar han deg høre, da lar han deg se.

En jordisk lege kan man velge, men den himmelske lege kan man ikke velge. Man kan få Gud, man kan eie Jesus, man kan ha Frelseren, men man kan umulig velge Gud. En Gud som kan velges, er en avgud. Gud er sannelig for stor og veldig til at han lar seg velge. I lovens husholdning lar han seg velge (5Mos 30:15 flg.). Men alle lovens valg av Gud har Gud forordnet, bare for at vi skal erkjenne at vi ikke kan velge det rette og ikke kan velge med forstand. I evangeliets husholdning er det Gud som velger oss, ikke vi som velger ham.

TROEN KOMMER GJENNOM ØRENE

Derfor kommer også troen til oss på samme måte som den kom til den falne Adam, den kommer gjennom ørene, ved hørselen, gjennom øynene, ved lesningen – det er ved Ordet. Det frelsende evangelium kom

til Adam ved at Gud talte til Djevelen i Adams påhør. Og den frelsende tro kommer til oss ved at vi hører evangeliet, som byr mine synder fare bort fra Guds åsyn, hører evangeliet om alt som er gjort, talt, levd og virket utenfor oss. Når jeg i evangeliet hører og leser at Jesus, en annen enn jeg selv, har trådt ned Djevelen, har oppslukt Guds vrede over mine synder, har borttatt all lovens for-dømmelse over meg, har tatt alle mine synder bort fra Guds åsyn, har knust min død og grav – når jeg uten all egen gjerning hører dette, da kommer den Hellige Ånd meg nær.

Å HØRE SEG INN I EVANGELIET

Og da virker han dette i mitt hjerte at jeg begynner å høre meg inn i dette, begynner å skjønne at dette gjelder meg, begynner å skjønne at bak disse ord og gjerninger står himmelens store Gud. Og da tenner han et stille mot, en innvendig fortrøstning, en hjer-tets tillit i meg. «Hvordan fikk dere Ånden?» spør Paulus. «Ved noe dere selv gjorde og valgte, eller ved forkynnelsen og hørelsen? Dere fikk Ånden uten gjerninger, ved å høre troen forkynt.» (Gal 3:1 ff)

Da får jeg høre at alt hva Gud gjorde i Sønnen, det gjorde han for verden, det gjorde han for syndere, det gjorde han for ugudelige. Og dette gjorde han aldeles uten noe mitt valg. Dette gjorde han før jeg hadde syndet, før jeg var født endog.

EVANGELIET ER TIL TRO

Derfor kan jeg ikke velge å tro dette evangelium. – Men det overtaler meg, det overbeviser meg, det blir meg altfor sterkt, det blir meg for veldig. Det skaffer seg selv øre i mitt hjerte. Det virker selv den tro jeg ikke fikk til med mine mange valg. Det fanger meg i nådens garn. Det kryster meg i nådens favn. Det sluker meg i en avgrunn av barmhjertighet. Det nevner mitt navn. Det

roper at jeg er fri. Det sier at jeg er Guds barn – av bare nåde. Det sier at min gjeld ble betalt enda før jeg levde. Det sier meg at han søkte meg før jeg søkte ham. Det sier meg at jeg får nåde for rett, at jeg får liv av døde. Det sier meg at himmelens Gud er min Far, og himmelens Sønn min bror.

HVILE I FRELSEEN

La så lovens mennesker tro de skal bli frelst ved sine egne valg. Jeg vet at jeg er frelst ved hans valg, han som utvalgte meg fra evighet i Sønnen, han som sa: «Jeg vet hvem jeg har utvalgt.» (Joh 13:18), og atter: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere.» (Joh 15:16)

Ja, en slik Frelser har vi: ikke en Frelser som vi velger, men en Frelser som velger oss. Og det er først en rett Frelser. Det er først en evig og guddommelig Frelser. Det er en i hvis favn en kan få hvile.

TILREGNET JESUS

I det samme øyeblikket en fattig, fortapt synder på jorden tror Ordet om Jesus, tror evangeliet, tror løftet i Guds Sønn, i det samme øyeblikket skjer det veldig ting i himmelen.

Det er vel skjult for synderen i det øyeblikket han tror, men det skjer like fullt. Og det som skjer er at Gud tilregner synderen alt hva Jesus er og har og har gjort. – Om dette som skjer i himmelen kunne vi ikke vite noe om hvis ikke Ordet fortalte oss det. Men Ordet åpenbarer det som foregår i Guds hjerte og i himmelen.

*Fra Rettferdiggjort av tro,
Lutherstiftelsens Forlag, Oslo 1938
(Mellomtitler og forsiktig språklig
oppdatert av red.)*

BØNN UT FRA HEB 3:8

«Jesus Kristus er i går og i dag den samme,
ja, til evig tid.»

(Heb 3:8)

Så er det altså bare i mitt arme hjerte det stadig veksler. Følelsene skifter, tankene forandres, men Herren er den samme.

Samme far som ikke blir trett av å tilgi;
samme yppersteprest som ikke blir trett
av å tre fram for oss; samme bror som
ikke blir trett av å elske oss.

Så er det da bare mitt hjerte som snart
er kaldt, snart varmt. Ditt hjerte har meg
alltid kjær, du er bundet til fattige syndere
med en evig kjærlighet.

Å, la meg alltid hvile trygt hos deg, min
Frelser – du som er, som var og som blir.

Fra andaktsboken *Se på Jesus*,
Luther Forlag, 1973

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen,
som kommer med 10 nummer i året.
Ett års abonnement koster 200 kr.
Bladet kan bestilles på
nokkelen.adresse@nll.no
eller mob: 458 02 672

Les alle reisebrevene fra Sør-Amerika
i sin helhet på nll.no - enten under
fanen «Media» - «Bladet Lov og
Evangelium», L&E 01-24,
eller ved å scanne QR-koden.

REISEBREV FRA SØR-AMERIKA

Av Ingar Gangås

Ingar og Marit Gangås har vært Lekmanns-misjonens utsendinger til Peru og Bolivia høsten 2023. Her følger utdrag fra deres fem reisebrev. Disse kan leses i sin helhet på nll.no.

FØRSTE BREV - CA 23. OKT. 2023

Vi har vært i Peru i over en uke allerede. Det er varmt, og veldig tørt til denne årstiden å være. De fleste vinduene på Sådannens kontor er vendt mot sør, og temperaturen inne har passert 30 grader de fleste dagene.

Utvidelsen av møtesalen har svart til forventningene. Og det har vært gledelig å se flokken som samles regelmessig: barn,

ungdom, nygifte, voksne og eldre, noen med barnebarn, i skjønn forening.

Etter forespørsel fra Unión Misionera har Ingar hatt to formiddager med undervisning på Sådannens kontor for deres ni arbeidere. Tanken er å ha tre formiddager til. Tema for undervisningen er: sjelesorg, kristen etikk, nådegavene og sang og musikk. Til det siste emnet benyttes seks videopptak fra Frank Garlock.

Vennene her ute hilser dere alle hjertelig, og de takker for all støtte og forbønn.

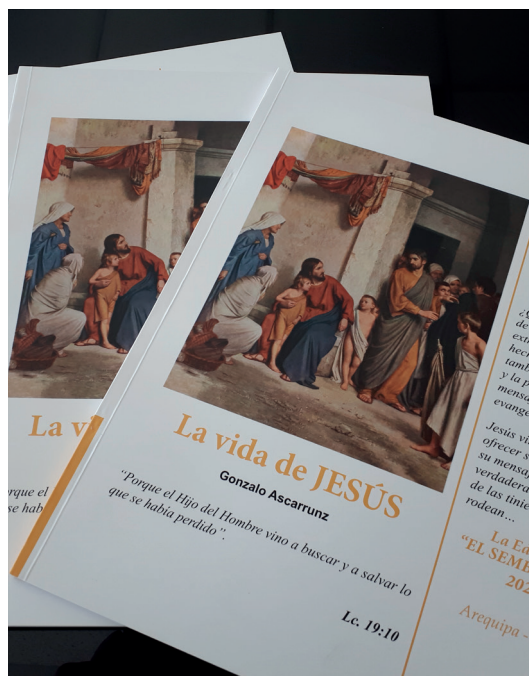

ANDRE BREV - CA 1. NOV. 2023

Vi har allerede vært snart tre uker her i Peru. Snart reiser vi videre til Bolivia. Det har vært fint å møte vennene igjen, både arbeiderne i UM som har deltatt på undervisningen på formiddagene og flokken som trofast møter opp til kveldssamlingene på onsdager og fredager.

Litteraturen blir godt mottatt. Av det andre opplaget på 1 000 av Den store husandaktsboken av Rosenius, er det nå bare 30 eksemplarer igjen her i Peru. I Bolivia har de en god del mer på lager. Andaktsboken av Martin Luther i lommeformat, Tesoros Biblicos, som ble trykt på nytt, er det også mange som spør etter.

Det er også utgitt flere hefter med ulike bibelske emner. Heftet om Jesu liv (La Vida de Jesús), som Gonzalo Ascarrunz har skrevet, er allerede blitt tatt i bruk av flere studiegrupper. Disse heftene fyller et stort behov for bibelsk veiledning.

TREDJE BREV - CA 9. NOV. 2023

Etter en reise på hele 24 timer fra Arequipa i Peru, landet vi på flyplassen utenfor Sucre i Bolivia, hvor en blid Gonzalo tok imot oss. Etter at vi hadde vært innom et «supermarked» i sentrum for proviantering, skulle vi kjøre videre til Pampa Aceituno. Men da var batteriet på bilen flatt. Han hadde hatt langlysene på siden kvelden før viste det seg. Da var det bare å ringe René og be om unnsetning. Kofferter og handlevarer ble lastet over på hans lille Suzuki, mens Gonzalo ble etterlatt med «problemet».

Etter en halv times kjøretur var vi endelig fremme ved misjonens senter, der vi skulle bo. Da hadde det gått 27 timer, og det var svært varmt, nærmere 30 grader, da vi kom fram. Bolivia har hatt en varmebølge med temperaturer opp i 33 grader, noe som slett ikke er så vanlig her i 3000 meters høyde!

Søndag 5. november var det såkalt «culto unido» på Såmannens senter. Det er høytid her ute når alle samles til «fellesmøte», med mye sang, tale, hilsener og et saftig måltid mat etter møtet, og selvfølgelig påfølgende kakespising.

René åpnet møtet og undertegnede bar fram hilsener fra Landsstyret og misjonsvenner i Norge, før han talte over søndagens tekst og saligprisningene fra Bergprekenen i Matteusevangeliet.

Uttrykkene «salig er de fattige i ånden» og «de rene av hjertet» måtte forklares ekstra godt for forsamlingen. Det er uvant for mange her ute å høre at vi står som tiggere innfor Gud og er fattige i vår egen ånd.

I andre sammenhenger her ute lyder gjerne budskapet om at vi må bli åndsdopte og fylte av Den Hellige Ånd, og at alle kristne har

rett på rikdom og være fri fra all sykdom.

Men noen lytter ekstra når det forkynnes at den sanne rikdommen består i å kjenne Jesus og ha en skatt i himmelen, og at Jesu blod kan rense enhver synder som i sin nød vender seg til Jesus. Å være salig i Jesus er noe helt annet enn å oppleve fremgang og rikdom her i verden.

Det var gledelig å se et betydelig antall barn og ungdom, sammen med de voksne – over 70 til sammen. Den eldste var snart 96 år, fortalte hun.

Alt dette høres fortreffelig ut. Men det er som Gonzalo, René og Juan Pablo fortalte meg etterpå: her var det mange som ikke kjenner evangeliet ennå. Noen kommer bare når det er festlige sammenkomster med mat, mente de. Folk fra landsbygda er fattige. Noen har blitt fristet til å ta opp lån og bygge seg større hus enn det de har behov for.

Nå når rentene har steget kraftig sliter mange, og de drar kanskje ut på arbeid klokka seks på morgen og er ikke hjemme før etter mørkets frambrudd, klokka sju på kvelden. De kommer svært trette hjem.

Søndagene er det private gjøremål, og hvis de kommer på møtet, er det ikke så lett for dem å holde seg våkne. Og det er svært vanskelig å samle folk til bibelstudium på torsdagene, forteller de.

De er samstemte på at det er én ting de savner, og som de gjerne vil be misjonsvennene i Norge om å være med og be om, og det er vekkelse – en sann, gjennomgripende vekkelse.

FJERDE BREV - CA 20. NOV. 2023

Varme og tørke har blitt et samtaleemne her i Sucre. Folk frykter det kan bli mangel på mat om det fortsetter slik. Såtiden er over for lengst, men ennå er det ingen tilsådde åkrer å se, bare solsvidde og støvete sletter. Noen frykter at en må vente til neste såtid med korn, mais og grønnsaker. Potetene har heller ikke kommet i jorda. Det tegner til å bli en katastrofe. Prisene på varer har steget mye siden sist vi var ute. Noen produkter ligger på norsk prisnivå. Import av varer vil drive prisene enda høyere.

Ved å bo her over lengre tid, slik som denne gangen, får vi mer innblikk i dagliglivet her ute. Og det har vært skremmende å se hvor lange arbeidsdager enkelte har. Det er ikke som før på landsbygda, at folk arbeider på jordene sine på dagtid. Nå arbeider de fleste inne i byen og kjører hjemmefra før klokka seks om morgenen, i grålysningen og er ikke tilbake før lenge etter mørkets frembrudd. De som har jordstykker og buskap må ofte overlate mye av arbeidet til den eldre generasjonen.

I en familie vi kjenner, er de vanligvis ikke tilbake før rundt klokka 20. Barna går på

skole, far begynner tidlig på arbeid og mor selger kylling og varm mat på markedet. Når barna er ferdige på skolen, spiser de sammen der mor har sin arbeidsplass. Hun må sørge for å få solgt all kyllingen før de vender hjem igjen. Far er med og hjelper barna med leksene, mens de venter på at mor skal bli ferdig. På lørdagene er de hjemme sent på ettermiddagen.

Så må det vaskes klær og stelles i huset, og når søndagen kommer er de svært trøtte. Det hender at mor må benytte søndagen til klesvask eller andre ting, og at far må gjøre unna annet forefallende arbeid. Skikken her ute er at søndagen vanligvis brukes til klesvask. Det tar tid å få til en endring på dette.

Etter en lang dag er det ikke lett å holde seg våken når det er møte. Og jeg skjønner nå godt evangelisten som har fortalt at det kommer så få til kveldsmøtet på torsdagene. De lange arbeidsdagene gjør det vanskelig, ja, nesten umulig for enkelte.

Sist torsdag skulle møtet begynne kl. 19. Da klokka var passert 20, og ingen var kommet, var det ingen annen råd enn å slukke lyset i møtesalen. Nabofamilien var ikke hjemme

før enda en halvtime var gått. I etterkant har vi forstått at det var flere uforutsette ting som førte til at absolutt ingen kom til møtet.

Det vi skriver her, sendes til Norge som et nødrep. Som nevnt trenger vi vekkelse her ute i Pampa Aceituno. Vi har ikke før vært klar over de lange arbeidsdagene deres. Og det er lett å bli «blendet» for en misjonær når en kommer ut til store festforsamlinger, og våre opphold i landet er forholdsvis korte. Men åndskampen er hard, og sjelefienden er aktiv på så mange måter. Det er klart at den travle hverdagen virker lammende på kristenlivet. Ikke alle har en så krevende rytme som «nabofamilien» vår. Kanskje noen i Norge kunne huske spesielt på denne familien?

En trofast kjerne møter opp på søndagsmøtene. Det er også mye å glede seg over. Nye kommer for å høre. Men vi opplever også at noen blir borte.

Etter at pinsevekenene startet opp arbeid i nærheten, «forsvant» en tredjedel av forsamlingen dit. Der er det mer «liv» og «lovsang». En del kom tilbake til «Såmannen». Den rikdommen de ble lovet, uteble, og de ble heller ikke noe friskere av sine sykdommer. Én døde i kreft, og nå har enka og barna funnet sin plass her igjen. Marcela, datter til evangelist René, leder søndagsskolearbeidet. Hun forteller at det samles 18-20 barn regelmessig. Hun er svært glad for flanellografen vi hadde med ut forrige gang, og sier at barna følger godt med når den benyttes.

I et nybrottsarbeid vil det alltid være slik at vi må begynne med barna. De vil også vitne i heimen for mor og far om det de har hørt. Det kan få ringvirkninger. Nå har forsamlingen i sentrum bestemt seg for å legge et søndagsmøte i måneden hit til Pampa Acei-

tuno, for å være til støtte for dem.

På nyåret vil det bli bibelhelger og seminar her ute. Lokaltetene egner seg godt til det. Januar og februar har barna «sommerferie». Noen fedre tar seg også fri da noen dager. Rafael Veizaga har tilbudt seg å komme fra Cochabamba og hjelpe til med undervisning sammen med Gonzalo, Juan Pablo og René.

Måtte det føre til at flere blir grunnfestet i Ordet, at nye får se inn i evangeliet og bli gjenfødt, med trang til å søke Guds rike først og leve et gudfryktig liv i Kristus Jesus.

FEMTE BREV - CA 25. NOV. 2023

Det er allerede mange som spør etter den nye andaktsboken på quechua. Av de 1000 eksemplarene vi har trykt, er omtrent 750-800 gått ut fra forlaget. Vi trykte bare 1000 til å begynne med, for å se hvordan mottagelsen ble. Vi må nok allerede nå tenke på et nytt opplag snart, fortsetter René, i det han takker for den økonomiske støtten til dette viktige arbeidet.

Noen av de eldre quechuatalende er ikke så stø i lesning, og de er mer fortrolige med den muntlige overleveringen. Dette er den første andaktsboken på deres språk, og vi var spente på hvordan den ville bli tatt imot. Men i de fleste familiene er det en eller flere som kan lese høyt for de andre, og det er alltid noe helt spesielt med å få det på sitt eget morsmål.

René Villegas går nå over i pensjonistenes rekke fra nyttår. Sammen med sin kone Pastora, vil han likevel fortsette som ulønnet medarbeider i Såmannens arbeid her i Bolivia så mye som kreftene tillater. Han fortsetter som leder for forsamlingen på sentrum og vil også ta del i undervisning på onsdager og tale enkelte ganger i Pampa Aceituno. Med

husbesøk og litteraturspredning i tillegg, vil han fortsatt ha mange oppgaver.

Karina og Juan Pablo Rosado har sagt ja til å ta ansvaret for arbeidet i Pampa Aceituno etter Pastora og René. Juan Pablo fortsetter på halv tid som fast medarbeider, etter at prøvetiden nå er over. I tillegg til hans forkynnelse og undervisning vil de samarbeide om søndagsskolearbeidet framover. Her har Marcela, datter til Pastora og René, lagt et godt grunnlag fram til nå.

I samtale med Juan Pablo fikk jeg vite at han de siste ukene har hatt undervisning for Alberth Mamani på lørdager, der han benytter boken «La Palabra de la boca del Señor» av Carl Fr. Wisløff (Ordet fra Guds munn).

Carmen og Gonzalo Ascarrunz fortsetter med sine oppgaver, med administrasjon og regnskap. Det er litteraturarbeidet som ligger Gonzalo mest på hjertet. Han arbeider nå med en kommentar til Filipperbrevet. I tillegg har han undervisning og taleransvar. Sammen har de fortsatt undervisning for ungdommene på lørdager.

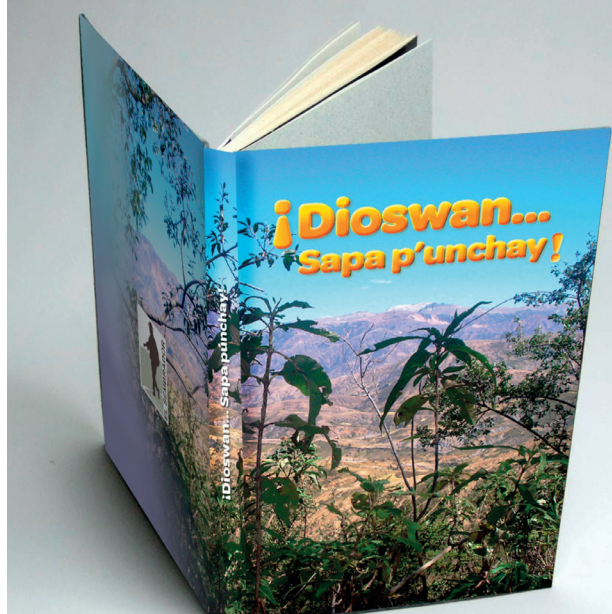
Vi er takknemlige for disse gode medarbeiderne og starter på hjemreisen til Norge nå i morgen etter søndagsmøtet, i bønn om at Guds ord fortsatt må få gjøre sin gjerning blant folket her ute.

Alle hilser til misjonsvennene og takker for all forbønn og støtte.

Juan og Karina Pablo Rosado

«Den lille husandaktsboken» av Carl Olof Rosenius

René Villegas med «Den lille husandaktsboken»

SØK SANNHET!

Av Fredrik Thorbjørnsen

*«Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler, og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.»
(Joh 8:32)*

Hva er sannhet for deg? Det er et gjennomgående spørsmål mange stiller i dag – og det er et svært viktig spørsmål!

Motsetningen til sannhet er løgn, og det er ingen mellomtilstand – det er enten sant eller usant. Alt du leser, alt du ser på internett, alt du sier, alt du tenker er enten sant og kan være med deg innfor Jesus – eller det er løgn og tilhører mørkets verden.

Det blir fremsatt mange sannheter i dag, og man må søke Sannheten for å bli bevart

i sannheten. Satan er løgnens far, og han er virksom i denne verden. Vi kan merke at løgnen søker å få innpass i nyheter, i politikk, i arbeidsliv, i familiene og i menigheten.

Det alvorlige er at kjødet i et gjenfødt og troende menneske vil holde seg på avstand fra sannheten – på samme måte som sannheten er uutholdelig for det uomvendte mennesket. Etter kjødet er et menneske en trell under synden, en slave av Satan, ja, fiende av Gud og underlagt dom og død. Midt i denne kampen er en troende, og i seg selv er han hjelpeløs og fortapt.

Men det finnes redning for ethvert menneske, se bare for et herlig evangelium

Jesus gir oss i det 32. verset i Johannes 8: «sannheten skal frigjøre dere»!

Jesus er sannheten, den eneste sannhet, og han er ett med sitt ord. Han vil at du og jeg skal bli i ham, kjenne ham og bli frigjort av ham. Det er det eneste som kan frigjøre et menneske – å bli i Jesus. For å bli frigjort av Jesus må et menneske først bli stoppet opp, erkjenne sannheten om seg selv, vende om fra den villfarne vei, komme til ham, bekjenne sine synder og få del i forløsningen i Jesu blod.

Spør du fornuften eller folkemeningen kan du fjerne fortapelsen. Du kan fjerne sannheten om at noe er synd og skiller deg fra Gud, du kan fjerne at man blir frelst av nåde for Jesu skyld – fordi det holder å gjøre så godt man kan og å være et godt menneske. Alt blir flytende, både lov og evangelium, det er ikke lenger noe som er absolutt.

Her står alle vi som bekjenner Jesu navn og lever som kristne i stor fare hver dag. Det er ikke mulig å leve i et gudløst samfunn uten å være under påvirkning av det onde. Vi står i fare for å miste Himmelen ved at lovens ord ikke lenger får dømme og evangeliet får frelse.

Vi leser i Bibelen at «den som står, skal se til at han ikke faller». Den massive påvirkningen vi får i alle kanaler i dag, er en større fare enn vi er klar over – det utgjør en fare for at skillet mellom sannhet og løgn, mellom lys og mørke, ja, mellom selve Jesus og Satan hviskes ut i våre hjerter og våre tanker. Resultatet kan bli en død meningstro og en verdsliggjort

kristenhet.

En kjær sang lyder slik:

«Ta Jesus med hvorhen du lenges» og videre sies det: «Hvor din Frelser utestenges, der må du ikke selv gå inn».

Det er noe som ikke sømmer seg for en kristen, noe som er utjenlig for en kristen – ja, noe en kristen slett ikke vil ha i livet sitt eller delta i. Nettopp på dette punktet er løgnen virksom i dag, fordi satan vet at om han får hvisket ut skillet mellom Guds folk og verden vil han få mye lettere tilgang til de troendes øyne, ører og hjerte.

Det står i 2. Kor 6:14:

«Dra ikke i fremmed åk med vantro! For hva delaktighet har rettferd med lovløshet? Eller hva samfunn har lys med mørke?» Guds ord står fast og det som gjaldt den gang disse ord ble skrevet – de gjelder i dag også!

Kjære troende venn, vil du bli i Jesus så må du også være sann overfor deg selv. Kanskje er det noe i ditt liv som du innerst inne vet at tilhører mørkets makt, som du må ta et oppgjør med og vende deg bort fra? Jesu vennskap, nåde og kjennskap er altfor dyrebart til å ofre på løgnens alter.

La oss be for hverandre og med hverandre, brødre, at vi kan bli bevart. Og at Ordet og Ånden får komme til, om noen trenger til oppvekkelse og nytt liv!

Og kanskje du kan være til hjelp for en søster eller bror som strever?

LYTTER DU TIL MUSIKK?

Av Martin Fjære

«Når da ånden fra Gud kom over Saul, tok David harpen og spilte på den. Da fikk Saul lindring. Det ble bedre med ham, og den onde ånden vek fra ham.»

(1Sam 16:23)

I den senere tid har det i den kristne dagspressen blitt debattert hvorvidt pardans er forenlig med kristen moral og kristen opplæring. Foranledningen til debatten var en avisreportasje i sommer, om at det ble arrangert swing-kurs på ungdomsstevnet til en av de lutherske organisasjonene.

Noen innlegg og uttalelser bar preg av at flere trodde dette var en sak som tilhørte de tilbakelagte problemer som burde være ferdig debattert et par tiår tilbake, og at det ikke lenger var noe å «bråke» om. Andre tok heldigvis til motmæle og påpekte at swing-dans ikke har noe i en kristen sammenheng å gjøre.

Også fra ikke-luthersk hold ble det påpekt

at det nok ikke var så enkelt å formane ungdommer til et rent liv og til sunne grenser i forhold til det motsatte kjønn og samtidig innby dem til kurs i swing-dans.

Hvorfor ta opp dette i misjonsbladet til en organisasjon hvor pardans overhodet ikke er aktuelt, ei heller noe stridstema? Har vi ikke nok med våre egne utfordringer og våre egne bekymringsverdige saker?

Aktualiteten ligger i at mange av dem som reagerer hoderystende til swing-kurs samtidig godtar husbandet på bedehuset. Swing-dansen aktes forkastelig, mens country, blues, jazz og gospel er mer eller mindre godtatt. Og det blir liksom ikke den rette stemningen over møtesamlingene dersom ikke disse rytmene ledsager forsamlings- sangen.

Problemet ligger i at en har godtatt swing-effektene i musikken, men ikke kroppsbevegelsene som harmonerer med

denne musikken! Det at taktslaget settes litt før eller litt etter det en forventer, on-bit/off-bit - det som skaper swing-efekten - har man godtatt, men ikke kroppsbevegelsene som naturlig følger denne effekten.

Hva er galt med disse kroppsbevegelsene? Jo, de uttrykker opprør med etablerte normer, det sensuelle og til dels det erotiske i menneskenaturen. Se bare på artistene som fremfører disse musikk-sjangrene. Deres opptreden på scenen ville være motbydelig og støtende dersom det ikke var for at musikken de fremfører harmonerer med oppførselen.

Hadde de stått der uten musikk og gjort de samme sensuelle bevegelsene, frekke demonstrative faktene, så ville de fleste antakelig reagert særs negativt. Men når det er ledsaget av musikken som uttrykker det samme, er det mye mer «spiselig».

Disse bevegelsene og faktene er uttrykk beregnet på omverdenen og medmenneskene. Slik er det også i swing-dansen. Slik kunne man ikke kroppslig beveget seg samtidig, helt tett opp mot et annet menneske, hvis ikke musikken tillot det. Ellers ville det rask blitt avslørt som usedelig, grenseoverskridende oppførsel.

Så blir det betimelig å stille spørsmålet: Forkaster du swing-dansen samtidig som du mer eller mindre omfavner swing-rytmen? Da godtar du årsaken, men forkaster den naturlige virkningen i denne saken.

Godtar vi jazz, blues, country og gospel både i kristen og ikke-kristen musikk, så har vi godtatt det som er «springbrettet» for å hoppe inn i hardere, såkalt kristenrock, og

alle pardansformene som ledsages av disse musikk-sjangrene.

Mange kristne tror at musikken er nøytral i seg selv. Men da er det underlig å høre hva den kjente musikkkeksperten i NRK, Knut Borge, en gang uttalte (han var blant annet programleder i 13 år for jazzprogrammet *Swing & sweet*). Han ble i et radioprogram spurt om det er noen sammenheng mellom jazzmusikken og det sensuelle og erotiske. Det umiddelbare svaret var:

«Ja, i aller høyeste grad.»

Han var altså fullstendig klar over hvor jazzmusikken hentet sin inspirasjon fra og hva den uttrykte.

Det sørgelige er at det snart ikke er mulig å få kjøpt ny, kristen sang og musikk som ikke har tatt i bruk disse musikk-sjangrene. For meg virker det også som om det er vanskelig å finne kirke eller bedehus hvor pianisten ikke bruker swing-rytmene i sanger fra sang- og salmebøker.

Her er det godt og nyttig når de unge opplæres til å spille etter notene i for eksempel «melodiboken», og at de som «spiller fritt» lar seg prege av denne tradisjonen. Det vil motvirke at musikk og rytmer som er beregnet på helt andre formål, sniker seg inn i kristen sammenheng.

Dernest er det grunn til at hver og en av oss stiller spørsmål med hva vi hører på utenfor gudstjenester og møter. Har vi sluppet musikk-sjangrene som henter inspirasjon i et liv på tvers av Guds bud, inn i våre egne liv? Da må vi også etter hvert godta de sure virkningene av det hos oss selv, og dernest i menighetssammenheng.

TIL RANSAKING OG ETTERTANKE

Av Ragnar Opstad

Å LEVA FØR EIN ER FØDT

Ein kan av og til sjå kristelege møteannonsar om ulike tema som skal belyst og talast over; emne som kan vera meir eller mindre aktuelle og meint til hjelp i kristenlivet. Desse temaa synest sjeldan å koma inn på korleis ein kan verta ein sann kristen, eller om det å bli født på nytt - eller tale om synd eller om sjølvbedrag. Det gjeld jo kor vi skal tilbringa evigheten! Tenk då å ta feil! Er ikkje slike emne aktuelle nok? Kva kan årsaka vera?

Det kan vera fleire årsaker. Ei årsak kan vera at både møteleiar, talar og tilhøyrar reknar med at vi som er samla til møte, er alle vedkjennande kristne (og frelst!). Kva veit vi om det? Det er åleine Herren som kjenner hjarto. Og korleis kan ein få eit rikare kristenliv dersom ein ikkje først er blitt frelst? Og treng ikkje også kristne å høyra lov og evangelium forkynt? Begge deler er Guds ord. Skal noko av Guds ord utelatast? Lova er først og fremst dei ti boda, som må utleggjast til liks med evangeliet.

«For vi veit at lova er åndeleg, eg derimot er kjøtleg, seld til træl under synda.» (Rom 7:14.) Lova kjem til oss med eit åndeleg krav som vi ikkje kan oppfylle. Om dette seier Paulus: «eg døydde». Lova drap han ved å ta frå han hans sjølvrettferd. Det skjer ikkje berre ein gong i livet, for sjølvrettferd er vår natur etter syndefallet.

Når det gjeld oppsette emne, så treng ikkje emnet i seg sjølv vera uaktuelt eller feil. Det viktigaste avheng av forkynnaren som skal behandla emnet. Men det hender at eg tenkjer: Er det dette emnet forsamlinga har mest behov for å få klårleik over?

FORKYNNINGA OG FORKYNNAREN

Vekking må koma frå Herren. Men det har også ei menneskeleg side. Den viktigaste grunnen er at det manglar ransakande forkynning og at vi har med ein heilag Gud å gjera. Årsaka kan vera at talaren ikkje er frelst, for «hadde dei stått i mitt fortrulege råd, ville dei la folket høyra mine ord og venda dei frå den vonde vegen og dei vonde gjerningane deira.» (Jer 23:22)

Eller årsaka er at dei ikkje har nådegåve til å forkynna til vekking.

Ei anna årsak kan vera at han helst ikkje vil koma på kant med forsamlinga med det han har fått å gå med, men at menneskefrykt får han til å slå av på budskapen, eller koma med sanninga så innpakka at brodden i Ordet forsvinn. For eit alvor! Det kan også vera at predikanten, som øvstepresten Eli, har mista sitt syn. (1Sam 4:15)

LOV OG EVANGELIUM

No er det skilnad på nådegåver når det gjeld forkynninga av Guds ord. Men skiljet mellom frelst - ufrelst, træl og fri, lov og evangelium, må vera bakteppet. Forkynnaren må kjenna til dette gjennom tru og erfaring. Guds ord er i seg sjølv lov og evangelium. Det er som to parallelle linjer. Begge to er like nødvendige, men dei må ikkje blandast saman.

Men det er ikkje alle forkynnalarar som har skiljet med i forkynninga. Då kan ein ikkje berre skulda det på ulike nådegåver. Mykje av forkynninga i dag går berre gjennom den eine linja som står for evangeliet. Men når den andre linja, lova, er ute av bruk, så kan

ikkje evangeliet gje liv. Då når det berre vår forstand. Mange er nok dei som let seg nøya med det. Dei har fått høyra "evangeliet". Det har nådd deira forstand.

TRÆL OG FRI

Desse to sortar kristne ser ikkje likt på forkynninga og på kvarandre.

Vi finn dei i Bibelen. For eksempel Isak og Ismael og deira strid seg imellom; Kain og Abel. Den bortkomne og den heimeverande sonen. Den heimeverande vart ikkje glad då den bortkomne var komen heim.

Det er alltid den som er fødd etter kjøtet, som ikkje kan tola den som er fødd etter Anden. Det ser vi klart då Paulus vart omvend medan han forfylgde dei kristne. Farisearane var gudfryktige, men dei tolde ikkje Jesus og dei sanne kristne.

RANSAK MEG, GUD

Den Heilage Ande bruker det forkynte Ordet; då får eg med Gud å gjera. Det vert ikkje opplevd godt når den himmelske lyskastaren blir slått på over vårt liv. Men vil vi bli ransaka og gjennomlyste? Det er her i tida vi må få leva under Guds ransakande nåde. Det er for seint på domedag.

BRUKEN AV «SANGBOKEN»

Songboka blir meir og meir avleggs. Kvifor skal ein ikkje lenger nytta den vanlege songboka? Jau, fordi møteleiarane ikkje ser dei åndelege skattane som er gjeve oss der - eller av menneskefrykt ikkje vågar å nytta dei, men fylgjer tidsånda som er verksam på det åndelege området.

Ja, men det kjem jo songar på veggen frå songboka, seier du. Det er sant, det kan koma gode songar frå songboka, men det kjem til å endra seg om vi ikkje får sann vekkjing.

Dessutan er det ikkje berre songar frå songboka som kjem opp, men songar med overflatisk innhald og søtlåtne melodiar. Det er ei trist utvikling. Er eg for gamaldags? Det har lite med saka å gjera! Det er eit åndeleg avvik det er snakk om. Desse songane og melodiane vil koma til å overta meir og meir. Til heimebruk er songboka som ei andaktsbok. Kor mange gonger har ikkje ei strofe eller eit vers blitt til åndeleg hjelp!

SOLO- OG KORSONG

Det er mange som syng solo på ein slik måte at dei framhevar seg sjølv. Og teksten, om han er aldri så god, blir usmakeleg. Det er ikkje samklang mellom tekst og framføring. Det er vondt å høyra på. Det er som å få servert reint vatn i eit ureint glas. Mellom anna i Jæren Misjonsradio kan ein ofte høyra slik framføring - både med god og mindre god tekst. Dette kan også vera aktuelt for korsong. Dette skapar ikkje møtetrong, tvert imot. Og evt. bruk av trommer gjer det ikkje betre.

KYRKJELYDANE I LITTLE-ASIA

Apostelen Johannes fekk på Patmos pålegg om å skriva til dei sju kyrkjelydane i Little-Asia. Det var ikkje meir enn to der det ikkje var noko å klandra.

Til Efesus, for eksempel (der apostelen etter oldkyrkjeleg tradisjon hadde vore forstandar), måtte han mellom anna skriva dette:

«Eg veit om gjerningane dine og arbeidet ditt og at du har halde ut og ikkje kan tola dei vonde. Du har prøvd dei som kallar seg sjølve apostlar, og ikkje er det, og du har funne at dei er lygnarar.

Du har tolmod, og har hatt mykje å bera for mitt namn skuld, og du har ikkje gått trøyt, Men eg har imot deg at du har gjeve opp din fyrste kjærleik ...» (Joh Op:1-7)
Jesus var komen på utsida. Kva var bodskapen

dei fekk? Kort sagt: «Vend om.» Her var det ikkje aktuelt å setja opp eit tema og få belyst situasjonen. Då var det heller ikkje sikkert at ein hadde kome fram til same resultatet! Så tenkjer ein gjerne at dette er noko som ikkje har med oss i vår tid å gjera, men det har i høgaste grad med oss å gjera! Har vi grunn til å tru at det står betre til hos oss i vår organisasjon, i vår bygd?

Guds ord er alltid aktuelt - til alle tider.

Til kyrkjelyden i Sardes måtte han skriva: «Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å leva, men du er død» (Op 3:1). På veg til fortapinga! Det var klår tale! Dette visste dei ikkje sjølv! Dit kan ein altså vera på veg - utan å vita om det! Det er ikkje farleg å be Herren ransaka seg, det er tvert imot heilt nødvendig! Du som aldri ber om å bli ransaka, vil eg tru søv eller er åndeleg død. Å bli ransaka er å få lys over sin eigen åndelege tilstand, og det er det berre Herren som kan visa oss. Det var likevel nokre få «som ikkje hadde skitna til kleda sine», men kyrkjelyden var prega av verdsliggjering og falsk lære. Dei var på veg bort frå Gud. Men det var endå tid til å venda om.

Skulle det vera vår situasjon, var det ikkje då nåde frå Herren å få vita om det, så vi kunne omvenda oss i tide og bli frelst? Kva så om vi då likevel var på himmelveg; var det då nødvendig å uroa oss? Ja, det førte til fornying for oss i trua på vår frelsar.

«SKAL BÅTEN MIN SØKKJA, MÅ HAN FØLGJA MED»

Når vi les i Det nye testamentet, ser vi at Jesus ikkje var redd for å uroa læresveinane sine. Det gjorde han gong på gong.

«Når det gjeld det Jesus sa om at ein av dei skulle koma til å svika han. Då kom det sorg over dei, og ein etter ein sa dei til han: Det er

vel ikkje eg?» Ja, sanneleg hadde dei grunn til å spørja - når ein tenkjer på korleis det gjekk med dei i Getsemane-hagen.

Ein gong Jesus kom gåande på sjøen, vart dei så redde at dei skreik! Ein annan gong trudde dei at båten skulle gå under - medan Jesus låg i båten og sov!

Jesus gjer eller seier ikkje noko som er unødvendig. Han ser lenger enn oss om kva som er nødvendig eller ikkje. Det gjeld evig frelse eller evig fortaping for oss.

KAMELEN OG NÅLAUGA

Jesus sa at det er lettare for ein kamel å gå gjennom eit nålauga enn for ein som eig mykje, å koma inn i Guds rike. Korleis verka det på læresveinane? «Då læresveinane høyrde det, vart dei reint forstøkte.» Kvifor? For dei forstod og kjende at Jesus meinte det han sa! «Kven kan då verta frelst?» Og svaret var, og er: «for menneske er dette umogleg.» Har du stått overfor det umoglege og har måtta gjeve opp?

Eller har du med Guds hjelp og eigen-innsats fått til det umoglege, nemleg å frelsa deg sjølv? Jesus sa meir: «... men for Gud er alt mogleg.» Skal ikkje vi gjera noko når det gjeld vår frelse? Vårt bidrag kan vi lesa om i Jes 43:24b-25: «Du har berre trøytta meg med syndene dine, og gjeve meg møte med misgjerningane dine. Eg, ja eg er den som slettar ut misgjerningane dine for mi skuld, og syndene dine kjem eg ikkje i hug.»

JOSVA 7

Av Martin Fjære

UNDER BANN

Gud gav folket en stor og underfull seier over Jeriko. Men alt i byen var under bann og viet til Herren. Her var intet lovlig krigsbytte å forsyne seg av, hverken mennesker, dyr eller materiell rikdom. Alt levende skulle slås i hjel, bygninger og gods skulle brennes. Bare edle metaller som gull, sølv, kobber og jern skulle samles til Herrens skattkammer.

Den «menneskelighet» som satte seg fore å redde noen av de som Herren hadde uttalt dødsdom over, var selv dødsens. Den som fulgte sin lyst til å berike seg og selv råde over noe av det som tilhørte Herren, kom selv under bann.

Det var imidlertid annerledes under erobringen av neste by. Visstnok skulle alle Ai sine innbyggere slås med bann, men buskap og gods kunne Israel fritt benytte seg av og samle inn.

Tenk om Akan hadde kunnet vente denne korte tiden, så skulle nok Herren sørge for det han trengte og mer til! Tenk om han kunne ha ventet på Guds time, han som ikke ville holde noe tilbake, men føre dem inn i landet som «fløt av melk og honning». I stedet hadde synet av den babylonske kappen, 2,28 kg sølv og 0,57 kg gull, større makt enn Guds klare ord. Videre levde han med denne hemmeligheten, ja, bokstavelig bodde på det. Det var jo nedgravd under teltet.

Om noen i familien hans visste om det vet vi ikke, men det som lå skjult under dem ble uansett til katastrofe for hele familien! Tenk om spaden hadde blitt funnet frem i tide!

Det kunne reddet familien hans og trettiseks soldater.

Men lysten til det nedgravde og skammen ved å grave det frem, betydde mer enn Guds klare ord. Slik var det for Akan. Hvordan er det for deg i ditt liv?

Da ulykken var skjedd for Israel og de trettiseks soldatene hadde mistet livet, bredte det seg en sorg og et giftig mismot. Til og med Josva fristes til å ønske seg tilbake til den andre siden av Jordan. Guds løfter og herlige inngripen er som glemt og borte for ham, og han trekker videre i tvil det Gud har gitt klare løfter om!

«Da sa Herren til Josva: Reis deg opp! Hvorfor ligger du her på ditt ansikt?» v. 10. Feilen ligger ikke hos Gud! «Israel har syndet og brutt min pakt...» (v. 11)

Det er ikke noe hjelp i å ligge og klage på Gud når problemet ligger skjult hos oss. Det er ikke noe hjelp i å anklage Herren for at han ikke oppfyller sitt ord, når han nettopp gjør det! Han har sagt at skjult synd i hans folk vil få konsekvenser, og nå får det konsekvenser!

Slik skulle vi også lære den rette bønn i ulykens stund. I stedet for å klandre Gud for at han ikke holder ord, skulle vi be ham: - Hva vil du vise meg Gud, hva vil du lære meg? Hva essensielt er det jeg ikke enda ser?

«Stå opp! La folket hellige seg ... Det finnes bannlyst gods hos deg Israel! Du kan ikke stå deg mot dine fiender før dere skiller dere helt av med det bannlyste» (v. 13)

Nå fikk Herren igjen føre folket sitt inn i lyset og klargjøre for dem at de er et hellig folk som stadig helliges og renses av Herren selv. Dette er så avgjørende at disippelen Peter under fotvaskingen fikk høre: «Dersom jeg ikke vasker deg, har du ingen del med meg!» (Joh 13:8b)

Det er et klart ord om at et «kristenliv» uten daglig omvendelse og renselse i Jesu blod, er et selvbedrag og en tilstand hvor mennesket står uten del med Kristus. Her bør vi merke oss at også den døde tro kan ha sin daglige omvendelse, men da er det alltid for å vise Gud at en tar det alvorlig og for å påvirke ham til å være nådig. Den sanne tro på Jesus er ganske annerledes når den daglig vender seg til ham med sine synder. Visstnok er loven en tuktemester som driver synderen til Kristus, men det er Frelserens sinnelag og fullbrakte frelsesverk som gir frimodighet til å komme. Og blodet renser fra all synd, slik at en ikke lever i den eller forsvarer den i sitt liv.

Nå var det sikker mange konkrete synder Akan tok avstand fra og søkte å vende seg bort fra i sitt liv. Og ofte vil en «Akan» overkompensere på andre områder, ved å ta enda tydeligere avstand fra det onde enn andre troende. Men livet med Jesus mangler, og han har en farlig påvirkning på de andre rundt seg. Å, om han kunne våkne og bli med i Guds folks helligelse! Bli med før Josva stiller dem opp stamme for stamme, slekt for slekt, familie for familie og mann for mann.

«Det som betyr minst for meg, er om jeg dømmes av dere, eller av en menneskelig domstol. Jeg er heller ikke min egen dommer. For selv om jeg ikke vet noe med meg selv, er jeg ikke dermed rettfærdiggjort, men den som dømmer meg, er Herren. Døm derfor ikke noe før tiden, før Herren kommer. Han skal

føre fram i lyset det som er skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd. Da skal enhver få sin ros av Gud.» (1Kor 4:3-5)

«Da sa Josva til Akan: Min sønn! Gi Herren, Israels Gud, ære og pris. Si meg hva du har gjort, skjul det ikke for meg!» (v. 19)

Den sanne bekjennelsen vil alltid ære sannhetens Gud. Men for synderen er det til evige ære om det skjer i nådetiden, og til evig vanære om det først skjer på dommens dag. Det ble Akans historie og endelikt. Ilden som fortærte dem på jord og steinrøysa som ble kastet over dem er ingenting imot det de aldri kommer ut av i evigheten!

«Å, skulle du til dette la deg tigge? Det gjelder dog din egen sjeletarv. Det er så hårdt i helvede å ligge, det er så godt å eie himlens arv. Å, hvilken evig fryd du fikk om du begynte nu, i dette øyeblikk!» SB 234 v.6

DEN FØRSTE OG DEN SISTE ADAM

Guds ord er uendelig rikt. Også her i Josva 7. Les fra begynnelsen av kapittelet og legg nøye merke til hvordan Akans synd helt og fullt regnes som Israels synd. Se videre i vers 11-12 hvordan hele folket er kommet under bann, som sine fiender Dette er en anskuelsesundervisning i Guds råd, som ikke skal svekkes eller bortforklares!

Akan har tatt av det bannlyste godset, ja, ingen tvil om det. Allikevel tales det til Israel som om de har gjort det:

«Israel har syndet og brutt min pakt. De har tatt av det bannlyste godset. De har stjålet og bedratt ...»

Det den ene har gjort er en synd som gjelder alle og fører forbannelse over alle. Det er den første Adam som trer frem i det profetiske lyset. Den enes overtredelse

som ble til fordømmelse for alle mennesker.

Men det at Akans dom og død igjen kunne fjerne forbannelsen over hele folket, peker frem til den siste Adam, Kristus. Hans liv og død gjelder også hele den første Adams falne slekt.

Den fryktelige dommen over Akan, i Akors dal, blir med ett en «håpets dør» for hele slekten, idet den peker frem til Golgata og Guds sønn som lider og dør for hvert eneste menneske som er under den første Adams bann. Merker du arvesynden i ditt bryst og gremmes over de skammelige utslagene i livet? Ser du «håpets dør» i Akors dal? (Hos 2:15)

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss. For det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre.» (Gal 3:13)

«Og Herren vendte om fra sin brennende vrede.» v. 26

Dette ordet oppfylles til fulle når Jesus utåndet på korset. Det er denne freden med Gud vi skal få bo i og leve på. Denne freden med Gud som det urokkelige fundament under vårt liv. Der er det intet skjult eller noe som er unntatt lyset. Jesus ordnet med alt!

Og du som ser din historie avbildet i Akans historie, skal du ikke i dag ta med deg spaden til teltet? I dag mens det ennå er tid? Gud har jo satt foran deg en håpets dør, en fullført dom og straff, et «fullbrakt».

Da er det også et stort håp om at du skal få med deg andre til herligheten, gjennom håpets dør. Ja, unngå å være et dragsug for andre mot fortapelsen, og selv gå fortapt.

«Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker.» (Rom 5:18)

Så haster det å få sin sak i orden med Gud, før «Josvas tjenere» blir sendt ut for å undersøke hva som skjuler seg under teltet.

SKILEIR FOR UNGDOM PÅ ÅREELD UNGDOMSSENTER I VALDRES

22. - 25. FEBRUAR

Torsdag 22. februar

Kl 20-21 Ankomst og samling

Fredag 23. februar

Kl 10:00 Møte

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 15:30 Gruppemøte

Kl 19:00 Møte

Lørdag 24. februar

Kl 10:00 Møte

Kl 11:30 Skitur med grilling/niste

Kl 18:00 Møte

Søndag 25. februar

Kl 11:00 Møte

Kl 13:00 Middag

Pris: 650 (inkl kjøring)

Beregnet på ungdom fra 7. klasse og oppover. Påmelding til Fredrik Thorbjørnsen innen **1. februar** på mob: 905 95 749.

Fullstendig program på nll.no.

Hovedtaler: Reidar Heian.

PÅSKELEIR FOR UNGE VOKSNE I NAMSOS

22. MARS - 26. MARS 2024

Talere og ledere: *John Peder Samdal, Reidar Heian, Finn-Widar Knutzen og Jostein Brennsæter*

Sted: Bjørkly skole i Namsos

For hvem: unge voksne fra og med VG3.

Pris: ca 1000,-. Gratis for de med over 40 mil reisevei.

Mer informasjon kommer på hjemmesiden www.nll.no.

PÅSKELEIR FOR UNGDOM I FLEKKEFJORD

23. - 26. MARS 2024

Talere: *Tobias Fjell, Sigbjørn Agnalt, Arthur Salte og Per Hove*

Sted: Ersdaltun leirsted

For hvem: fra 7. klasse og oppover.

Pris: 500,- pr pers.

Fullt program, mer informasjon om priser, samt påmeldingsskjema finner du på hjemmesiden www.ungdomsleir.com.

ARRANGEMENTER 2024

22. - 25. februar:

Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres

10. - 14. juli:

Sommersamling på Fossnes m/årsmøte

22. - 26. mars:

Påskeleir for unge voksne på Bjørkly
i Namsos

1. - 4. august:

Stevne på Laberget

23. - 26. mars:

Påskeleir for ungdom på Ersdaltun
i Flekkefjord

27. - 29. september:

Bibelhelg på Solgry

18. - 19. mai:

Pinsestevne, Langli Bedehus,
Skiptvet i Østfold

27. - 29. oktober:

Høstleir, Ersdaltun i Vest-Agder

18. - 20. mai:

Pinsestevne, Steinsdalen Bedehus
i Hordaland

16. - 21. november:

Bibelkurs på Fossnes

29. desember - 1. januar 2025:

Nyttårssamling på Fossnes

27.-29. mai:

Pinsestevne, Skjæveland Misjonshus
i Rogaland

21. - 23. juni:

Ungdomsleir på Trettenes v/Farris
(fra 8. klasse og oppover)

21. - 23. juni:

Yngresleir på Kongshaugen kristne
grunnskole, Larvik (for 4.-7. klasse)

21. - 23. juni:

Barneleir på Fossnes
(for barn til og med 3. klasse)

MØTEKALENDER

JANUAR

16. - 21. Mosvik

Odd Eivind Stensland

19. - 21. Nærbø

Martin Fjære

19. - 21. Elverum, Engerdal
og Rena

Lars Fredrik Ellingsen

20. - 21. Langli

*John Peder Samdal og Steinar
Guddal*

21. Fossnes*

Erik Asdahl

23. - 28. Bangsund

Per Bergene Holm

28. Steinsdalen

Odd Sverre Høve

31. - 4. feb Gyland/Sira

Finn-Widar Knutzen

FEBRUAR

3. - 4. Årnes

Asbjørn Fossli

4. Mosvik

11. Mosvik

14. - 18. Varhaug

Lars Fossdal og Steinar Guddal

16. - 18. Elverum, Engerdal
og Rena

Bjarne Gjuvsland

17. - 18. Langli

22. - 25. Ungomsleir Åreeld,
Tisleidalen

Reidar Heian (hovedtaler)

25. Steinsdalen

Jan Tore Lie

25. Mosvik

25. Randaberg

MARS

3. Inderøy

5. - 10. Østre Kvelde

Konrad Fjell

7. - 10. Nordanger, Sletta

Martin Fjære

9. - 10. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

10. Inderøy

15. - 17. Elverum, Engerdal
og Rena

Asbjørn Fossli

16. - 17. Langli

Bjarne Gjuvsland

22. - 26. Påskeleir for unge
voksne, Namsos

*Finn-Widar Knutzen, John
Peder Samdal, Reidar Heian*

23. - 26. Påskeleir for
ungdom, Ersdaltun

*Tobias Fjell, Sighjorn Agnalt,
Per Høve og Arthur Salte*

24. Inderøy

29. Fossnes

Martin Fjære

30. - 31. Østre Kvelde/
Fossnes

Lars Fredrik Ellingsen

31. Randaberg

*Steinar Guddal og John Peder
Samdal*

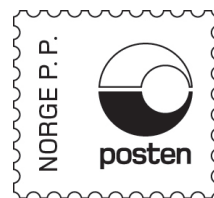
31. - 2. april: Inderøy

Alle møter for vårhalvåret er ikke avklart
pr idag. Følg med på hjemmesiden for
fullstendig møteoversikt.

Som regel er 1. og 3. søndag i
måneden direktesendt fra Fossnes.

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

ALT SOM IKKE ER AV TRO, ER SYND

Av Hans Erik Nissen

«Alt som ikke er av tro, er synd.»
(Rom 14:23)

Har du noen gang stanset for dette Ordet? Har det fått rom i livet ditt slik at du dømmer alt som ikke er av tro, som synd?

Har du fått øynene opp for forbannelsen ved alt det selvgjorte? Det kan se fromt og riktig ut i egne øyne. Og den tanken at Gud vurderer annerledes faller deg kanskje slett ikke inn.

Vi kan få mye godt ut av både eget liv og andres, men det ærer ikke Gud. Han ser på det som selvgjort gudsdyrkelse. Det ærer jo dypest sett bare oss selv. Herren vil ikke kjennes ved det. I hans øyne er det synd.

Du må vokte deg. Ellers velger du en vei som er din egen og ikke Herrens. Du må bli stille for ham. Blir du ikke det, er det ikke noe i livet ditt som kan være av tro. Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter ham, og hans pakt skal bli dem kunngjort, sier David. Det hadde han erfart. Også Davids historie forteller om

handlinger som ikke sprang ut fra fortrolig samfunn med Herren. Da han ville måle Guds velsignelse ved å telle folkene sine, kalte han Guds forbannelse ned over seg selv og Israel.

Gud ransaker også hjertet ditt. Han spør alltid etter utspringet for gjerningen din. Selvgjort tjeneste velsigner han ikke. Den er synd i Herrens øyne.

Det visste Luther av bitter erfaring. Munkefromheten hans var synd. Går vi egne veier, er det alltid syndens veier.

Derfor kaller Jesus deg i dag inn i troens inderlige livssamfunn med seg selv. Han vil lede deg. Derfor må du bøye dine knær for ham. Du er ingenting. Alle dine tanker og forsøk vil mislykkes. Men Jesus leder den blinde på ukjent vei. I din hjelpeløshet er han sterk. Legger du hånden i hans, leder han deg på troens og lydighetens velsignelsesrike vei.

Fra andaktsboken *Ett er nødvendig*,
Lunde Forlag, Oslo 1991